

[Christmas Møller.]

ikke forstaaer den rene Afrustningsidé, videre er gaaet ind for det nuværende Forslag, saaledes som han er, naar den højtærede Udenrigsminister indtager den Stilling, som han gør, og man husker, hvordan de to Partier behandlede deres Afrustningsforslag i 1921, at „Politiken“ talte om

„det Fraseforslag, som Socialdemokratiet giver ud for at være Afrustning“, og at „Social-Demokraten“ i en Artikel, utvivlsomt skrevet af den nuværende højtærede Undervisningsminister, skriver om det radikale Forslag, at det — Partiet —

„bliver hængende i et Militærforslag, som hverken er Fugl eller Fisk, som er blottet for Logik, en halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanvidet“,

ja, saa tror jeg, at den højtærede Udenrigsminister godt kan hilse den højtærede Statsminister og sige, at der er nogen, der har talt om Tvetungethed. Eller naar det videre i den samme Artikel hedder:

„„Politiken“ er geraadet i heftig Sindsbevægelse, fordi vi har peget paa den radikale Camouflage over dets halve og haltende Standpunkt. Det vil ikke gaa med til Værnepligtens Afskaffelse paa eneste effektive, eneste radikale Maade, nemlig gennem Afrustning, men det vil gøre Værnepligten frivillig. Hvilket herligt Snigløb mod den antimilitaristiske Samvittighed.“

Jeg tror virkelig, man har Lov til at sige, at naar disse to Partier er forenede i Øjeblikket, saaledes som de er, saa er der Tale om en tvetunget Politik. Naar man ser paa hele den Agitation, der er ført — og jeg kunde jo belægge det med mange flere Beviser, end jeg gjorde det første Gang, jeg havde Ordet —, skulde jeg tro, man kunde paavise, hvordan Regeringspartierne talte om det afrustedes Land, som intet Maal er for Giftangreb, talte om, at vi overhovedet intet Forsvar skulde have, og hvordan den danske Statsminister saa fra Genève sender et af ham selv godkendt Interview hjem, i hvilket det hedder:

„Ja, naturligvis vil vi forsøge at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet.“

Ja, naturligvis vil vi forsøge at afværge en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet! Hvad vil det nu sige? Vil det sige andet end, at man vil gøre, hvad man kan, og kan det overhovedet forstaaes paa anden Maade end, at man vil gøre, hvad man kan, for at kæmpe mod

en neutralitetsbrydende Flaade, at man vil blive indviklet i Kamp, at man vil blive indviklet i Krig?

Hvis disse Udtalelser af den højtærede Statsminister skal sige noget andet, saa tror jeg, at den højtærede Statsminister maa forklare det høje Ting, hvad han da mener med sine Udtalelser om, at en neutralitetsbrydende Flaades Besættelse af Landet skal afværges; thi det kan overhovedet ikke forstaaes, og det vil i ingen international Kreds blive forstaaet paa anden Maade end, at man vil bekæmpe den neutralitetsbrydende Flaade, at man, med andre Ord vil komme i Krig.

Den højtærede Udenrigsminister beklagede sig endelig over, at jeg citerede for lidt. Jeg tror, jeg har Lov til at svare, at læser man den højtærede Udenrigsministers mere fyldige Citater igennem, vil man se, at det, som er det centrale, nemlig den Forskel, at man i 1924 taler om en Bevogtning, hvor man i 1929 taler om militært organiserede Styrker, bliver staaende.

Jeg skal dernæst vende mig med nogle enkelte Bemærkninger til Udenrigsministeren og ogsaa til Landbrugsministeren. Det var min Omtale af Forhandlingerne om den danske Kreatureksport, som baade Udenrigsministeren og Landbrugsministeren var utilfredse med. Har jeg før citeret for lidt, kan jeg nu i høj Grad sige til begge de højtærede Ministre, at Stillingen er den, at Udenrigsministerens Ministerium og Landbrugsministeren første Gang, der udsendes Erklæring om Kreatureksporten, har citeret for lidt; for det, der var det springende Punkt i hele denne Sag, det var, at man udsendte en officiel Meddelelse, som ikke var fyldestgørende, som ikke sagde, at der skulde optages Forhandlinger senere. Dette siger man intet om i den officielle Redegørelse fra Udenrigsministeriet, og da vi fra konservativ Side faar dette at vide, er det, at vi henvender os til Landbrugsministeren. Jeg vil gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at han har Ret i, at den Samtale, som nogle konservative Rigsdagsmænd havde med ham, ikke skal refereres, og det skal jeg for mit Vedkommende heller ikke gøre, kun har jeg Lov til at sige, at Landbrugsministeren jo dog selv offentliggjorde sin Meddelelse til os senere, og at Landbrugsministeren ikke har Ret i, at vi havde offentliggjort vort Svar, inden vi havde spurgt den højtærede Minister, om han havde Indvendinger at gøre heroverfor. Det centrale i Sagen er, at Meddelelsen var ufyldstgørende, og at man derfor paa Linie med, hvad man overhovedet maatte